

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 11.

Den 13 Mars 1927.

55:e årg.

Vinterminnen.

*Se kung Vinter är i färd
Med att packa hop och fara
Bort från oss till annan värld! —
Ej så dumt det då må vara
Tänka på vad han oss gellt,
Och hur han sig har betelt.*

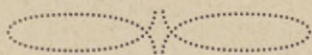
*Minns du, huru först han kom?
Det var natt, du låg och drömde,
Men när sen du såg dig om,
Drömmens äventyr du glömde
För den verklighet du såg,
Helt den fyllde sinn' och håg.*

*Vacker var den vita snön!
Snart med kälke for du vida,
Skridskor bar dig över sjön,
Över slätten du på skida
Gled, och utför berg och brant
Gick det lustigt och galant.*

*Gubbarne, som du har gjort,
Snöbollskrigens hårda skurar,
Allt du minnes, smått och stort,
Fästningsvall och stolta murar,
Snöbollsljuktans vackra sken
Uti vinterkvällen sen.*

*Tack, kung Vinter och adjö!
Tack för is och vita drivor
Men — nu vilja vi ha tö,
Sälg och sippor, sång och vivor!
Res, kung Vinter! Du förstår,
Nu vi längta efter vår!*

ELLA.

Barnatro.

En liten flicka, som med liv och lust hade tagit del i söndagsskolan, låg för döden i difteri. I svår andnöd blickade hon sig oroligt och hjälpsökande omkring och trevade sökande med sina små händer. Hon kunde knappast göra sig förstörd av sina föräldrar. Slutligen förstodo de dock vad hon önskade: hon ville ha sin bibliska bilderbok.

Ivrigt tog den lilla flickan boken och slog upp den. Men hon dröjde ej vid det första bladet med bilden av Adam och Eva i paradiset's lustgård. Med feberaktig brådska

En medalj.

Säkerligen skola bilderna på tredje sidan intressera mer än en av Söndagsskolklockans läsare, ty det är så, att många av eder, unga vänner, ha sin del i tillkomsten av dem.

I flera år å rad hade vi i söndagsskolorna, som nog många av er minnas, julinsamling för att bistå fattiga, nödställda barn inom och utom vårt land.

Många fingo hjälp därigenom, ty somliga jular lyckades insamlingen särdeles väl. Bland dem som fingo särskild hjälp, voro de fattiga barnen i Wien, Österrikes huvud-

En vacker bild.

bläddrade hon vidare, tills hon fann en bild av Frälsaren, klädd i en röd dräkt. Vid denna stannade hennes feberglänsande blick. Hon pressade sitt lilla brännheta finger mot den röda klädnaden, och så snart hon förmodade tala för andnöd, sade hon:

— Om man bara rör vid hans kläder, så blir man frisk. —

O, heliga enfald — saliga barnatro! Herren böjde sig ned till den lilla flickan och gjorde henne frisk.

Flickans lärarinna berättade sedan för de djupt rörda föräldrarna, att hon föregående vecka läst med barnen om kvinnan som hade blodgång och blev botad, då hon vidrörde Jesu klädnad.

stad. Och ni, kära vänner, som varit med om dessa insamlingar, kunna knappast fatta, till vilken nytta och välsignelse de insamlade medlen blivit.

Förra sommaren ägde en stor högtidlighet rum i Wien, då många svenskar voro med och då de sammanslutningar, som hjälpt Österrikes folk, under dess svåra tid, fingo mottaga en minnesmedalj. En sådan gavs även åt metodistkyrkan i Sverige. Jämte medaljen överlämnades en tacksägelseadress. Också den se vi avbildad.

Vilken av Söndagsskolklockans läsare kan och har tid att översätta adressen?

Sänd översättningen till redaktionen av Söndagsskolklockan, Sibyllegatan 18, 1, Stockholm 5, så införa vi denna med angivande av översättarens namn.

Lilla Elvis kärleksgärning.

Det var andra söndagen på det nya året. Lilla Elvi gick sakta framåt den snöhöljda vägen. Rätt som hon gick, mötte hon en kvinna, som hon kände.

— Vet du hur det är med Eira? Hon lär vara mycket sjuk, sade kvinnan.

— Det har jag inte hört, sade Elvi.

Under det hon gick vägen framåt, upprepade hon sedan gång på gång några ord av det bibelspråk, hon nyss läst i söndags-skolan: »Jag var sjuk, och I besökten mig».

— Jesus vill ju att vi ska' besöka sjuka. Jag ska' gå till Eira med detsamma, tänkte Elvi.

Om några minuter var hon vid stigen, som ledde till den lilla stugan, där Eira och hennes mor bodde.

När Elvi kom fram till stugan, stannade hon på förstubron några minuter. Där var så tyst och underligt, tyckte hon. Och när hon kom in i rummet, där Eira låg, och fick se hur sjuk hon var, kröpo tårarna fram i ögonen.

Hon stod en stund vid sängen, och sedan skyndade hon ut.

Under det hon gick mot hemmet, rullade den ena tåren efter den andra utför hennes kinder, och när hon kom hem, undrade far och mor vad som hänt.

Och så berättade hon om sitt besök hos Eira.

Far tog Elvi i sitt knä och smekte henne. Hon satt en stund tyst och såg in i brasan.

— Pappa, sade hon plötsligt och strök med handen över fars kind.

— Vad är det? sade far.

— Pappa, ska' inte doktorn komma till Eira?

— Jag vet inte, sade far sakta.

— Varför ska' han inte det? Du vet ju hur fort jag blev bra, sen doktorn hade varit hos mig, sade Elvi.

— Eiras mor har nog inte råd att hämta doktorn, svarade far.

— Vad menar du med det, pappa? sade Elvi.

— Det kostar mycket pengar, sade far. Elvi såg åter in i brasan och satt tyst några minuter, sen gled hon ner ur

Zur bleibenden Erinnerung und zum Zeichen immerwährender, aufrichtiger Dankbarkeit für die gütige Mitwirkung an dem unvergänglich hochherzigen, für das schwerkgeprüfte Österreich in dessen bitterster Not so wohlthätigen und segensreichen Hilfswerke überreicht das dankbare österreichische Volk die beigeschlossene

GEDENKMÜNZE

mit dem allen österreichischen Herzen gleich innig entspringendem Wunsche für eine sonnige, glückliche Zukunft Schwedens.

Wien, den 24. Juni 1926.

DAS ÖSTERREICHISCHE SCHWEDENDANKKOMITEE:

PROTEKTOR:

BUNDESPRÄSIDENT DR. MICHAEL HAINISCH.

VORSITZENDER:

STATTHALTEREI-VIZEPRÄSIDENT PHILIPP REINLEIN-MARIENBURG.

STELLVERTRETER:

GENERALMAJOR ING. VIKTOR NITSCHKE. PROFESSOR DR. DIETRICH KRALIK.

SCHRIFTFÖHRER:

BUNDESBEÄMTER EMIL KOSCHAK.

KASSIER:

DR. AUGUST PSCHORN

OBERBAURAT ING. LUDWIG BAUMANN
BURGBAUARCHITEKT.

fars knä och gick in i sin lilla kam-
mare.

Om en stund kom hon tillbaka med sin sparbössa i handen. Hon tog en stol och ställde den framför brasan, och så skakade hon pengarna ur sparbössan. Sen lade hon slantarna i en rad. Det var sju enkronor. Hon hade fått alla pengarna på sin födelsedag, annandag jul. Några släktingar, som då var på besök i Elvis hem, hade kommit överens att ge henne lika många kronor, som hon den dagen fyllde år.

Elvi tog den blankaste kronan och höll upp den framför brasan. Den glänste så vackert tyckte hon.

Så smög hon sig intill mor.

Mamma, tror du att doktorn komme till Eira, om han finge denna? sade hon.

Mor log stilla.

— Det gjorde han nog inte, sade hon. Elvi gick tillbaka till stolen, där pengarna lågo, och letade reda på en krona till, som var närapå lika blank som den hon förut höll i handen.

— Men om doktorn finge bägge de här pengarna, då komme han väl? sade hon ivrigt och såg än på far, än på mor.

— Nej, han ville nog ha mer, sade far.

Det kom tårar i Elvis ögon, och hon stod några minuter och såg mot golvet.

Sen lade hon alla sju enkronorna i sin ena hand.

— Doktorn får allihop pengarna, bara han kommer och gör Eira bra, sade hon och räckte handen mot far.

Då kom det tårar i både fars och mors ögon, och en stund senare var far på väg till Eira.

— Flickan är mycket sjuk, sade han, när han kom tillbaka, och brådslande spände han hästarna för släden och for till staden för att hämta doktorn.

När denne kom till Eiras hem och fick se den sjuka, skakade han betänksamt på huvudet.

— Ni har dröjt väl länge med att söka läkare. Det är ovisst om hon kan bli frisk igen, sade han.

Dagen efteråt gick Elvi åter till Eira.

Mot förmodan var denna nu något bättre, och när Elvi kom fram till sängen, slog Eira upp ögonen och såg på henne.

Elvi hade med sig en flaska saft, och hon satte sig vid sängen och gav Eira en tesked då och då.

Dag efter dag upprepade hon sina besök hos Eira, och hon gladdes över att se att Eira blev bättre mellan varje gång.

Och när Eira om några veckor fyllde sex år, var hon alldeles frisk.

Och Elvi och hon hade så mycket trevligt tillsammans, och de kommo överens om att söndagen därpå skulle också Eira börja i söndagsskolan.

Gottfrid Wagnér.

Guds blommor.

*Guds lilla blomma jag ville vara
och blicka vänligt med ögon klara.*

*Och med de andra små blommor ljuva
i solsken växa på ängens tuva.*

*Guds kärleks solsken vill nog kring sina
små blomsterbarn hela dagen skina.*

*Och när mot natten sig mörkret breder,
en ängel svävar från himmeln neder.*

*Var liten blomma, som stilla drömmar,
för natt och ondska och sorg han glömmar.*

*Guds lilla blomma jag först vill vara
och se'n en ängel i änglars skara.*

MARIA OLOFSSON.

Söndagsskolan.

Texten för söndagen den 20 mars.

Jesus rider in i Jerusalem.

Matt. 21: 1—16.

Tänkespråk: *Välsignad vare han som kommer, konungen, i HERRENS namn. Frid vare i himmelen och ära i höjden!* Luk. 19: 38.

Hemläsning enligt Svenska Bibelläsningens förenings textlista:

Måndag:	Jes. 62: 8—12.
Tisdag:	Sak. 9: 9—12.
Onsdag:	Jes. 12: 1—6.
Torsdag:	Matt. 11: 1—6.
Fredag:	Matt. 11: 25—30.
Lördag:	Ps. 8: 1—10.
Söndag:	Matt. 21: 1—16.

